

ΜΑΚΑΡΙΣΜΕΝΗ

Στῆς ἀγωνίας σου τὸ κρεβάτι
πόσο ἡμερη, πόσο ἀγαθὴ !
Τάνησυχὸ θολὸ σου μάτι
σὲ μὲ ζητοῦσε ἔ ἀπλωθῆ.

Μὲ τὴ λατρεία, μὲ τὴ φροντίδα,
μὲ τὴν ἀγάπη τὴν πλατειά,
ἐπλάσες γύρω μου μὲ ἐλπίδα
σιτὰ φωτεινά σου γερατιά.

Τῆς ἀγιασμένης καλοσύνης
ἐσὺ, καὶ τῆς θυσίας πηγῆ...
Μαζί κ' οἱ δυὸ μας, μᾶς ὁδόνης
κ' ἑνὸς πελάγου ναυαγοί.

Ἐνωθεὶς πιά, γιὰ ποῖο ταξίδι
θ' ἀεροπειτοῦσες ἀπὸ καί.
Μὲ κράξεις: «νὰ τὸ δαχτυλίδι,
νὰ τὸ φίλι μου, νὰ ἡ εὐκὴ».

Ἦ τῆς μητέρας μου γεννήτρα,
νησιώτικη μπουγαρινιά,
φερμένη γιὰ καινούρια φύτρα
στὴν κρῶα βουνίσια μου γενιά !

Τὸ δαχτυλίδι σου μὲ ζώνει...
Μακριὰ ἀπὸ μὲ δόλου ἀγκαλιά.
Τὸ φλημὰ σου κλεῖ, στομῶνει
τῶν πειρασμῶν μου τὰ φιλιὰ.

Κ' ἡ εὐκὴ σου, στὴν κορφὴ τοῦ πόνου,
ποῦ μὲ πλανᾷ, λάμμα ἢ ζωή,-
γίνεται ἀνάσασμα ὀξυγόνου
γιὰ μὲ καινούρια μου πνοή.